

Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve: 'A doni edhe ju të largoheni?'

Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: 'Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme.'

Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë" (Gjoni 6:66-69).

Pjetri kishte fituar atë që mund të mësohet nga çdo ndjekës i Shpëtimtarit. Që të jemi të përkushtuar me besnikëri ndaj Jezu Krishtit, ne e pranojmë Atë si Shëlbuesin tonë dhe bëjmë gjithçka që është brenda fuqive tona për t'i jetuar mësimet e Tij.

Pas gjithë viteve që kam jetuar dhe dhënë mësim e shërbyer, pas miliona kilometrash që kam udhëtuar rreth botës, me gjithçka që kam përjetuar, ka një të vërtetë të madhërishtme që dua të shpreh. Ajo është dëshmia ime për Shpëtimtarin Jezu Krisht.

Jozef Smithi dhe Sidni Rigdoni shënuan sa vijon pas një përvoje të shenjtë:

"Dhe tani, pas shumë dëshmiave që janë dhënë për të, kjo është dëshmia, e fundit e të gjithave, që ne japim për të: Se ai jeton!

Sepse ne e pamë atë" (DeB 76:22-23).

Fjalët e tyre janë fjalët e mia.

Unë e besoj dhe unë jam i sigurt se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë. Ai është i Vetëmlinduri i Atit dhe "se nëpërmjet tij dhe prej tij, dhe përmes tij, botët janë e u krijuan dhe banorët e tyre janë bij e bija të lindura të Perëndisë" (DeB 76:24).

Jap dëshminë time se Shpëtimtari jeton. Unë e njoh Zotin. Unë jam dëshmitari i Tij. Unë e njoh sakrificën e madhërishtme dhe dashurinë e Tij të përjetshme për të gjithë fëmijët e Atit Qiellor. E jap dëshminë time të veçantë me të gjithë përlulësinë, por me siguri të plotë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Uilliam R. Uolker,
i Të Shtatëdhjetëve

Jeto i Vërtetë ndaj Besimit

Secili prej nesh do të bekohet shumë nëse i njohim historitë e besimit dhe të sakrificës që i bënë paraardhësit tanë të bashkoheshin me Kishën e Zotit.

Unë e pëlqej shumë historinë e Kishës. Ndoshta si shumë prej jush, vetë besimi im forcohet kur mësoj për përkushtimin e jashtëzakonshëm të paraardhësve tanë, të cilët e pranuan ungjillin dhe jetuan të vërtetë ndaj besimit.

Një muaj më parë, 12.000 të rinj të mrekullueshëm nga Distrikti i Tempullit të Gilbertit në Arizonë, festuan përfundimin e tempullit të tyre të ri me një shfaqje frymëzuese, duke treguar zotimin e tyre për të jetuar me drejtësi. Tema e festimit të tyre ishte "Jeto i Vërtetë ndaj Besimit".

Ashtu siç kanë bërë ata të rinj besnikë të Arizonës, çdo shenjtori i ditëve të mëvonshme duhet të zotohet që të "jetojë i vërtetë ndaj besimit".

Fjalët e himnit thonë, "T'vërtet' ndaj besimit të prindërve tanë" ("True to the Faith", *Hymns*, nr. 254).

Ne mund të shtojmë, "T'vërtet' ndaj besimit të gjyshërve tanë".

Pyes veten nëse secili prej atyre të rinjve entuziastë nga Arizona, e njëjtte historinë e tyre vetjake të Kishës – nëse e njihnin historinë se si familjet e tyre u bënë anëtarë të Kishës. Do të ishte një gjë e mrekullueshme nëse

çdo shenjtori i ditëve të mëvonshme do t'i njëjtte historitë e kthimit në besim të paraardhësve të tyre.

Nëse jeni apo jo pasardhës i pionierëve, trashëgimia e besimit dhe sakrificës së pionierëve mormonë është trashëgimia juaj. Ajo është trashëgimia fisnike e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Një prej kapitujve më të mrekullueshëm në historinë e Kishës ndodhi kur Uilford Udraf, një Apostull i Zotit, po e jepte mësim ungjillin e rivendosur të Jezu Krishtit anëmbanë Britanisë së Madhe, në vitin 1840 – vetëm 10 vjet pas themelimit të Kishës.

Uilford Udraf dhe Apostujt të tjerë e kishin përqendruar punën e tyre në zonën e Liverpulit dhe të Prestonit në Angli, me sukses mjaft të madh. Plaku Udraf, i cili më vonë u bë President i Kishës, po i lutej vazhdimisht Perëndisë që ta udhëhiqte atë në këtë punë shumë të rëndësishme. Lutjet e tij çuan në frymëzimin për të shkuar në një vend të ndryshëm për të dhënë mësim ungjillin.

Presidenti Monson na ka mësuar se kur ne marrim frymëzim nga qielli për të bërë diçka, ne e bëjmë në çast – ne

nuk e shtyjme. Kjo është saktësisht ajo që bëri Uilford Udraf. Me drejtim të qartë nga Shpirti për të “shkuar në jug”, Plaku Udraf u largua pothuaj menjëherë dhe udhëtoi për në një zonë të Anglisë të quajtur Hërfordshajër – vend bujqësor në jug të Anglisë. Këtu ai takoi një fermer të suksesshëm, të quajtur Xhon Benbou, ku ai u prit me “zemra të gëzuara dhe falënderime” (Wilford Woodruff, në Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], f. 117).

Një grup prej mbi 600 njerëzish, të cilët e quanin veten e tyre Vëllezërit e Bashkuar, ishin “lutur për dritë dhe të vërtetë” (Wilford Woodruff, në *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], f. 91). Zoti e

dërgoi Uilford Udraf si përgjigje të lutjeve të tyre.

Mësimdhënia e Plakut Udraf dha menjëherë fryte dhe shumë u pagëzuan. Brigam Jangu dhe Uillard Riçards iu bashkuan atij në Hërfordshajër, dhe të tre Apostujt patën një sukses të jashtëzakonshëm.

Në vetëm pak muaj, ata organizuan 33 degë për të 541 anëtarët që i ishin bashkuar Kishës. Puna e tyre e jashtëzakonshme vazhdoi dhe, në fund, pothuaj gjithsecili prej anëtarëve të Vëllezërve të Bashkuar u pagëzua në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtërovetë Ditëve të Mëvonshme.

Stër-stërgjyshja ime, Hana Maria Igëlls Harris, ishte një nga njerëzit e parë që e dëgjoi Uilford Udraf. Ajo e vuri në dijeni bashkëshortin e saj,

Robert Harrisin të Riun, se ajo kishte dëgjuar fjalën e Perëndisë dhe se kish-te ndër mend të pagëzohej. Roberti nuk ishte i kënaqur kur dëgjoi njoftimin e bashkëshortes së tij. Ai i tha asaj se do ta shoqëronte në predikimin e ardhshëm dhënë nga misionari mor-mon dhe se do ta korrigjonte atë.

Duke u ulur pothuaj në krye të asamblesë, me një vendosmëri të prerë për të mos u ndikuar dhe ndoshta për ta mërztur me pyetje predikuesin vizitor, Roberti u prek menjëherë nga Shpirti, ashtu siç ishte prekur bashkëshortja e tij. Ai e dinte se mesazhi i Rivendosjes ishte i vërtetë, dhe ai e bashkëshortja e tij u pagëzuan.

Historia e tyre e besimit dhe e përkushtimit është e ngjashme me mijëra të tjera: kur e dëgjuan mesazhin e ungjillit, ata e dinin se ishte i vërtetë!

Siç thotë Zoti: “Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin” (Gjoni 10:27).

Duke e dëgjuar zërin e Bariut, ata e përkushtuan plotësisht jetën e tyre për ta jetuar ungjillin dhe për të ndjekur drejtimin e profetit të Zotit. Duke iu përgjigjur thirrjes për t’u mbledhur në Sion, ata e lanë pas shtëpinë e tyre në Angli, kaluan Atlantikun dhe u mblodhën me shenjtoret në Navu të Illinoisit.

Ata e përqafuluan ungjillin me gjithë zemër. Ndërsa po përpiqeshin të vendoseshin në vendin e tyre të ri, ata ndihmuan në ndërtimin e Tempullit të Navusë duke dhënë si të dhjetë punën e tyre – duke e shpenzuar çdo ditë të 10-të në ndërtimin e tempullit.

Atyre iu thye zemra nga lajmi i vdekjes së profetit të tyre të dashur, Jozef Smithit dhe vëllait të tij, Hajrëm. Por ata vazhduan përpara! Ata qëndruan të vërtetë ndaj besimit.

Kur shenjtoret u përndoqën dhe u dëbuan nga Navuja, Roberti dhe Maria u ndien shumë të bekuar kur morën

indaumentin e tyre në tempull, pak përpara se të kalonin lumin Misisipi dhe të drejtoheshin për në perëndim. Megjithëse ishin të pasigurt për atë që do të sillte e ardhmja, ata ishin të sigurt për besimin e dëshmitë e tyre.

Me gjashtë fëmijë, ata marshuan me shumë vështirësi mes baltës, ndërsa kaluan Ajouën, rrugës për në perëndim. Ata ndërtuan për veten e tyre një strehë me prik, në anë të lumit Misisipi, në atë që u bë e njohur si Lagjet Dimërore.

Këta pionierë syptrembur, po prisnin drejtimin apostullor për mënyrën dhe kohën kur do të niseshin për më tej në perëndim. Planet e çdokujt u ndryshuan kur Brigam Jangu, Presidenti i Kuorumit të Të Dymbëdhjetëve, lëshoi një thirrje që burrat të dilnin vullnetarë për të shërbyer në Ushtrinë e Shteteve të Bashkuara, në atë që u bë i njohur si Batalioni Mormon.

Robert Harrisi, i Riu, ishte një prej 500 pionierëve mormonë që iu përgjigjën asaj thirrjeje nga Brigam Jangu. Ai u rekrutua, edhe pse kjo nënkuptonte se do të linte prapa bashkëshorten e tij shtatzënë dhe gjashtë fëmijë të vegjël.

Përse do ta bënin një gjë të tillë ai dhe burrat e tjerë?

Përgjigjja mund të jepet me vetë fjalët e stër-stërgjyshit tim. Në një letër që ai i shkroi bashkëshortes së tij kur batalioni po shkonte në Santa Fe, ai shkroi: “Besimi im është më i fortë se kurrë [dhe kur mendoj për gjërat që Brigam Jangu na tha], unë i besoj ato njësoj sikur Perëndia i Madhërishëm të m’i kishte thënë”.

Shkurt, ai e dinte se po dëgjonte një profet të Perëndisë, ashtu siç e dinin dhe burrat e tjerë. Ja arsyeja përse e bënë! Ata e dinin se udhëhiqeshin nga një profet i Perëndisë.

Në po të njëjtën letër, ai shprehu ndjenjat e tij të dhembshura për bashkëshorten e fëmijët e tij dhe tregoi për

lutjet e tij të vazhdueshme që ajo dhe fëmijët të bekoheshin.

Më poshtë në letër, ai bëri këtë deklaratë të fuqishme: “Ne nuk duhet të harrojmë gjërat që unë dhe ju dëgjuam dhe [përjetuam] në Tempullin e Zotit.”

Ndërthurur me dëshminë e tij të mëparshme se “ne udhëhiqemi nga një Profet i Perëndisë”, këto dy këshilla të shenjta janë bërë si shkrime të shenjta për mua.

Tetëmbëdhjetë muaj pas nisjes me batalionin, Robert Harrisi u bashkua i sigurt me Marien e tij të dashur. Ata qëndruan të vërtetë dhe besnikë ndaj ungjillit të rivendosur gjatë gjithë jetës së tyre. Ata patën 15 fëmijë, 13 prej të cilëve jetuan deri në moshë të rritur. Gjyshja ime Fani Uolker, nga Rajmondi, në Alberta të Kanadasë, ishte një prej 136 nipërve e mbesave të tyre.

Gjyshja Uolker ishte krenare për faktin se gjyshi *i saj* kishte shërbyer në Batalionin Mormon dhe dëshironte që të gjithë nipërit e mbesat e saj ta dinin. Tani që jam gjysh, e kuptoj përse ishte

kaq e rëndësishme për të. Ajo donte t’ua kthente zemrat e fëmijëve etërve. Ajo donte që nipërit e mbesat e saj të dinin për trashëgiminë e tyre të drejtë – sepse e dinte se do ta bekonte jetën e tyre.

Sa më shumë që ndihemi të lidhur me paraardhësit tanë të drejtë, aq më shumë gjasa ka që do të bëjmë zgjedhje të mençura e të drejta.

Dhe kështu ndodh. Secili prej nesh do të bekohet shumë nëse i njohim historitë e besimit dhe të sakrificës që i bënë paraardhësit tanë të bashkoheshin me Kishën e Zotit.

Që nga hera e parë që Roberti dhe Maria e dëgjuan Uilford Udrafën të jepte mësim dhe të dëshmonte për Rivendosjen e ungjillit, ata e dinin se ungjilli ishte i vërtetë.

Ata gjithashtu e dinin se pavarësisht sprovave apo vështirësive që do t’u vinin, ata do të bekoheshin sepse qëndruan të vërtetë ndaj besimit. Duket sikur ata i kishin dëgjuar fjalët e profetit tonë sot, i cili tha: “Nuk ka sakrificë tepër të madhe . . . me qëllim

që të marrin ato bekime [të tempullit]" (Tomas S. Monson, "Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën", *Liahona*, maj 2011, f. 92).

Monedha dy-paundëshe e Mbretërisë së Bashkuar, ka të gdhendur në anë të saj, "Duke Qëndruar mbi Shpatullat e Gjigantëve". Kur mendoj për paraardhësit tanë të mrekullueshëm pionierë, ndiej se *të gjithë* ne jemi duke qëndruar mbi shpatullat e gjigantëve.

Megjithëse këshilla erdhi nga një letër e Robert Harrisit, unë besoj se paraardhës të panumërt do t'i dërgonin të njëjtin mesazh fëmijëve dhe nipërve e mbesave të tyre: Së pari, ne nuk duhet t'i harrojmë përvojat që kemi pasur në tempull dhe nuk duhet të harrojmë premtimet dhe bekimet që i vijnë secilit prej nesh për shkak të tempullit. Së dyti, nuk duhet të harrojmë se udhëhiqemi nga një profet i Perëndisë.

Dëshmoj se ne udhëhiqemi *vërtet* nga një profet i Perëndisë. Zoti e rivendosi Kishën e Tij në ditët e mëvonshme nëpërmjet Profetit Jozef Smith dhe ne nuk duhet të harrojmë se jemi udhëhequr nga një zinxhir i pashkëputur i profetëve të Perëndisë, që nga Jozefi deri te Brigami dhe përmes çdo Presidenti pasues të Kishës deri te profeti ynë sot – Tomas S. Monsoni. E njoh atë, e nderoj atë dhe e dua atë. Unë dëshmoj se ai është profeti i Zotit në tokë sot.

Është dëshira e zemrës sime që, së bashku me fëmijët dhe nipërit e mbesat e mia, ne do ta nderojmë trashëgiminë e paraardhësve tanë të drejtë – ata pionierë mormonë besnikë që ishin të gatshëm për ta vendosur çdo gjë në altar, për të sakrifikuar dhe për të mbrojtur Perëndinë e tyre dhe besimin e tyre. Lutem që secili prej nesh do të jetojë i vërtetë ndaj besimit që prindërit tanë e kanë dashur fort. Në emrin e shenjtë dhe të shenjtëruar të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku L. Tom Peri,
i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve

Bindje nëpërmjet Besnikërisë Sonë

Bindja është një simbol i besimit tonë në urtësinë dhe fuqinë e autoritetit më të lartë, madje Perëndisë.

Mbrëmjeve familjare që kemi organizuar unë dhe motra Peri çdo të hënë, u është rritur papritmas numri i pjesëmarrësve. Vëllai im, vajza e tij, vëllai i Barbarës dhe një mbesë e bashkëshorti i saj janë shpërngulur në bllokun e godinave pranë apartamentit tonë. Është e vetmja kohë që jam bekuar duke e pasur familjen me banim pranë meje, që kur isha i vogël. Asokohe familja ime jetonte në të njëjtin bllok godinash me disa pjesëtarë të farefisit të nënës sime. Shtëpia e gjyshit Soni ishte ngjitur në anën veriore dhe shtëpia e teze Emës ishte ngjitur, në anën jugore të shtëpisë sonë. Në anën jugore të bllokut të godinave, jetonte teze Jozefina dhe në anën lindore ishte vendi ku jetonte dajë Alma.

Gjatë djalërisë sime, ne ndërvepionim me pjesëtarët e farefisit tonë çdo ditë dhe kalonim së bashku çaste pune, loje dhe vizitash së bashku. Ne nuk mund të bënim ndonjë çapkëllëk të madh pa u shkuar në vesh një raport nënave tona. Bota jonë është ndryshe tani – pjesëtarët e shumicës së familjeve janë të shpërndarë. Edhe nëse jetojnë në njëfarë mase afër njëri-tjetrit, ata shpesh nuk jetojnë ngjitur

me njëri-tjetrin. Prapëseprapë, duhet të besoj se djalëria ime dhe situata ime e tanishme janë paksa si qielli, me pjesëtarë të dashur të familjes që jetojnë pranë njëri-tjetrit. Kjo më shërben si një kujtues i vazhdueshëm i natyrës së përjetshme të njësisë familjare.

Gjatë kohës që po rritesha, unë pata një marrëdhënie të veçantë me gjyshin tim. Isha djali më i madh në familje. Unë hiqja dëborën nga shëtitoret në dimër dhe kujdesesha për livadhin e shtëpisë sonë, të shtëpisë së gjyshit tim e të shtëpive të dy tezeve të mia. Gjyshi, zakonisht, ulej në verandën e përparme teksa i kositja livadhin. Kur mbaroja, ulesha para këmbëve të tij dhe bisodoja me të. Ato çaste janë kujtime të çmuara për mua.

Një ditë, e pyeta gjyshin se si do ta dija nëse po bëja gjithnjë gjënë e drejtë, duke qenë se jeta të paraqet kaq shumë zgjedhje. Sikurse bënte zakonisht gjyshi im, ai u përgjigj me një përvojë nga jeta në fermë.

Ai më mësoi rreth stërvitjes së një grupi kuajsh që ata të punonin së bashku. Ai shpjegoi se një grup kuajsh duhet ta dijë gjithmonë se kush urdhëron. Një nga çelësat për marrjen e kontrollit dhe drejtimit të një kali janë